

LUČ

Dobrepolje.

Ko bi vedeli, kako smo Vam bili vsi dobrepoljski Lučkarji hvaležni, ko smo čitali v »Lučici«, da ste se spomnili tudi našega blagega tovariša Mirka. Naš dobri gospod katehet Nahtigal so morali veliko izvodov »Lučice« še naročiti. Danes pa Vam imam povedati veliko in veselo novico.

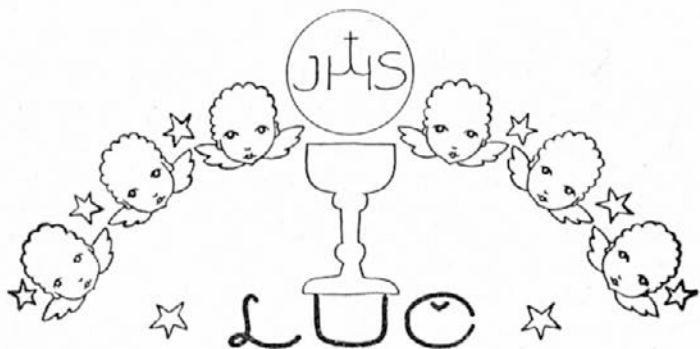
V naši župniji smo imeli od 18. do 27. marca sv. misijon. O, pa kako smo bili tega veseli, posebno mi Lučkarji. Gospodje misijonarji so tako lepo govorili o našem ljubljennem Odrešeniku. Vedno smo jih hodili poslušat, pa tudi veliko drugih ljudi je prišlo. Povedali so nam, kako moramo rešiti svojo dušo. Dejali so, da moramo mnogo moliti in prejemati pogosto Jezusa v sv. obhajilu, da moramo ubogati in se lepo obnašati.

Lučkarji se od tedaj zares trudimo, da tako živimo, kakor so učili gospodje misijonarji. Moja duša je tako vesela in zadovoljna. Vsa se čutim prerojeno. Trdno sem sklenila, da bom odslej vedno tako živela in še rajši prejemala sv. obhajilo in prebiralala »Lučico«, ki tako lepo piše o našem Zveličarju. Zadnji dan misijona je bila velikanska procesija s sv. Rešnjim Telesom, da take še nisem videla.

Pa še nekaj sem Vam pozabila povedati. Gospodje misijonarji so si tudi ogledali našo novo šolsko kuhinjo, ki jo je ustanovil naš skrbni gospod Šuler za siromašne otroke s samimi darovi dobrih ljudi. Vsak dan nas obeduje 150 otrok. Gospodje so rekli, da je to zelo lepo in koristno. Kar zadovoljni so bili, ko smo povedali, da molimo vedno pred in po jedi v obednici. Videli so v obednici tudi razpelo, ki nam ga je podaril naš g. svetnik Mrkun.

Rada bi videla, da bi prišli tudi Vi, g. urednik, k nam pokusit obed v našo šolsko kuhinjo. Prosim Vas, pa mene poiščite in Vam bom dala malo dobrega kosila.

Kralj Ana, uč. IV. a razr. v Dobrepoljah.

LETO III.

MAJ 1938

Štev. 9

Najžlahtnejša majniška roža.

Kaj boš dal Mariji za majnik?

V Kelmorajnu je živel pred 700 leti priden šolarček. Ime mu je bilo Herman Jožef. Gredé v šolo je vsakokrat stopil v cerkev in prosil pred kipom nebeške Matere z božjim Detetom Jezusa in Marijo blagoslova. Ker je bil zelo ubog in ni imel zakladov tega sveta, je prinašal Mariji v dar cvetlice. Nekoč mu je dober človek podaril jabolko, ki ga je seveda takoj nesel pred kip nebeške Matere in jo toplo prosil, naj sprejme jabolko kot dokaz njegove tople ljubezni do Nje. Legenda pripoveduje, da je božja Mati stegnila roko, vzela jabolko in ga dala malemu Jezusu.

Prepričan sem, da si tudi ti želiš podariti majniški Kraljici lep dar. Morda si postavil doma oltarček in si ozaljšal Marijin kip s cvetjem. Marija bo tvojih cvetlic vesela. Pa še bolj bo vesela, če boš ti s svojim zvestim in nedolžnim življenjem delal radost njenemu božjemu Sinu in če boš v majniku sprejel evharističnega Kralja vsaj nekajkrat v svoje srce. Vem, da imaš majniško Kraljico zelo rad. Zato sem pa tudi prepričan, da se boš potrudil in ta njen mesec naredil svoji najboljši in najsvetejši materi prav obilo veselja.

Zakrajšček Albina:

Najlepša Velika noč.

Metka še ni bila stara šest let, vendar je znala moliti že več lepih molitvic, kajti njena mamica ni nikdar pozabila moliti zjutraj, opoldne in zvečer. Ko je peljala otroke spat, je vsakega prekrižala in z njim vred molila:

»S svetim križem se dol vležem,
petim Kristusovim ranam se posvetim,
Mariji, Jezusu in svetemu Jožefu
svojo dušo to noč izročim!«

Nato je mati dodala še »očenaš« za spreobrnjenje grešnikov. Tega mala Metka ni razumela, zato je nekega večera vprašala: »Mamica, kdo pa so grešniki?« Mati ji je pripovedovala, da je mnogo ljudi, ki nič ne molijo, ne hodijo v cerkev in ljubega Jezuščka samo žalijo, to so veliki grešniki, za take moramo moliti, da najdejo pot k Bogu.

Metka si je to dobro zapomnila in tudi spoznala, da spada med take tudi njen atek; še bolj zbrano je odgovarjala, ko je mamica molila za spreobrnjenje grešnikov.

Bilo je na cvetno nedeljo zvečer. Metkin oče se je odpravljaj v gostilno, kakor neštetokrat. Metka stopi pogumno predenj in pravi: »Atek, samo malo še počakajte!« Vsi utihnejo in nestrpnno pričakujejo, kaj bo. Deklica poklekne pred Marijin kip in začne: »Za našega ata ... očenaš!«

Oče je nemo stal ob vratih, ko se ga je mala Metka oklenila okrog nog in mu govorila: »Atek, kajne, da sem čisto prav molila, nič se nisem zmotila; sedaj ste slišali, koliko že znam moliti.«

»Res, nisem mislil, da znaš že toliko in tudi prav si molila.« je odgovoril oče in jo pobožal po kodrasti glavici.

Tisti večer ni šel z doma in tudi potem ne več.

Nepopisno je bilo veselje na velikonočno jutro. Metkin atek je bil pri svetem obhajilu. Kar je bil zadnjikrat pri obhajilni mizi, je preteklo že več let.

Metkina mamica si je v cerkvi na skrivaj brisala solze.

Po zajtrku je dal ata Metko na kolena in rekel: »To je vse zato, ker zna naša mala Metka že prav moliti!«

To je bila za vso družino najlepša Velika noč!

Majnik.

Vesna prihaja...
Kraljevič piska
v zlato piščalko
pesmico maja.

Kraljevič poje
dušam delinskim
sladko sanjavo
pesmice svoje.

Vesna se smeje
v kroni prejasni,
dih pomladanski
v laskih mu veje.

Kraljevič sanja
sanje skrivnostne:
čista Devica
k cvetkam se sklanja,

nežno ofira
solzna očesca,
v dvore nebeške
vrata odpira.

P. Krizostom.

Prof. Anton Parižan:

Sin ledenih poljan

Nato je spregovoril besede, kakor so jih že davni njegovi dedje, kadar so bili izvoljeni:

»Jutri odrinemo na morje. Vsi, ki imajo potrebno moč in pogum, naj gredo z menoj!«

Komaj je končal, že je nastalo mogočno vzklikanje.

Dvignili so ga na nekakšen ščit iz kitovih kosti in popet z mroževo kožo ter ga v slovesnem sprevedu nesli po vasi. Vsi pa, ki so hoteli naslednji dan iti z njim na lov, so stopili za njim in v desnici vihteli sulice.

Množica mu je vzklikala in od veselja vriskala; ko so odšli vsi mimo, so si pa strme kazali duhovnika, ki je stopal v zadnji vrsti lovcev.

6. Izpostavljen.

Umiaki (čolni iz naplavljenega lesa in opeti s kožo morskega psa) so se pozibavali na srebrnih valovih.

Po bregu se je sprehajal neki mož, ki bi ga na prvi pogled imeli za Eskima, zatopljen v premišljevanje. Edino bakren križ, njegov misijonski križ, ki mu je visel na prsih, ga je razlikoval od domačinov.

Čakal je lovcev, da z njimi odrine na veliki lov, preden nastopi zima.

In res so se izza šotorov začeli prikazovati molčeči in resni, oboroženi s harpunami (metalnimi kopji), puščicami, vrvmi in sulicami.

Spredaj je korakal Badluk. Imel je na sebi odznake velikega lovca: ovratnico iz medvedjih zob, dvojnate bobrove rokavice in viličasto palico. Ko je zagledal misijonarja, se je zaničljivo nasmehnil.

Dvignili so ga...

Ker pa običaji teh krajev niso dopuščali, da bi komurkoli branil, če se je prijavil za veliki lov, je Badluk stopil naravnost k njemu.

»Tujec,« mu je rekel, »si še vedno takih misli, da hočeš z nami?«

»Veliki lovec,« odvrne duhovnik, »povabil si vsakogar, ki ima potrebni pogum in moč. Zato sem tu!«

»Prav,« reče Badluk. »Da pa pokažeš svoj pogum, pojdeš z menoj v prvi umiak. To mesto je zelo nevarno in mnogi so že s svojim življenjem plačali čast, da so se v njem vozili.«

»Smrti se ne bojim, kajti smrt je življenje,« odgovori duhovnik in dvigne žareče oči proti nebu.

Badluk mu pokaže hrbet kot bi odrezal, kajti tujčeve skrivnostne in globoke besede so ga pretresle.

»V čolne!« zavpije lovecem z rezkim glasom.

Kot bi trenil stopijo Eskimi do kolen v vodo in zase-dejo čolne, po pet v en umiak.

V poveljniškem čolnu so se zbrali veliki lovec Badluk, starešina rodu, ogakut ali čarovnik, ki je pisano gledal misijonarja, ker je stopil v isti čoln, in še kandidat, ki je za Badlukom pri volitvah dobil največ glasov.

Ko so se vsi zmetili, se dvigne čarovnik in pravi:

»Večnega Duha in duše vseh velikih lovecev, ki so poginili v dosedanjih pohodih, prosim, naj nam pridejo na pomoč in nam naklonijo obilen lov!«

Nato se okrene k Badluku, ga pokropi s kapljicami krvi, ki jo je prinesel v mošnjici iz kože morskega psa, in zamrmra:

»Naj te navdihuje Veliki Duh! Naj te vodi duša Linakova, očeta našega rodu! Naj te krepi kri, s katero te kropim!«

»Valatuk! Valatuk!« (tako naj bo) so se oglasili lovci iz vseh čolnov.

Le duhovnik je sklonil glavo, potihem molil in Bogu ponudil svoje življenje za vse te siromake.

Odrinili so. V zadnjem hipu pa je neki pes skočil v vodo, plaval na vse kriplje in se pognal proti poveljniškemu čolnu, da pride k svojemu gospodarju.

»No, Kimi, po kaj pa ti prihajaš sem?« krega psico Badluk, ko ji pomaga v čoln. Obenem pa jo poboža po glavi, ker ga je ganila vdanost zveste živali.

Vesla pa so se v vedno urnejših zamahih potapljala v vodo in umiaki so rezali morje kot puščice; spretno pa so se umikali ledenim kladam, ki so plavale po gladini.

Badluk je stal v čolnu pokonci in z orlovskim pogledom preiskoval morje tja do obzorja. A pretekle so ure in ure, pa še nikjer sledu o kakem plenu.

Brzina čolnov je počasi pojemala, ljudje so se pač utrudili, nekateri so že mrmrali.

Čeprav je bil mraz na odprtem morju zelo oster, je Badluk čutil, da mu čelo rosi znoj.

Tedaj pa čarovnik naenkrat vstane in pravi:

»Veliki lovec! Morski psi in mroži so zbežali iz teh vodá, kiti nočejo na površje. Zakaj? Zato ker je med nami zloben duh.«

Badluk dvigne glavo in pogleda misijonarja. Res, da tujca ni ljubil, vendar pa so ga z njim vezale že tesne vezi: ta človek mu je rešil življenje, vrgel se je med medveda in njegovo ljubo Vomo, potem pa je še sam, Badluk, njemu rešil življenje.

»Zloben duh se je vrinil v našo sredo,« reče čarovnik še enkrat, »zato se duše naših velikih lovcev od jeze tresejo na dnu morja.«

Mrmraje so pritrjevali lovci iz vseh umiakov, ki so se v krogu zbrali okoli glavarjevega čolna.

»Samo jaz sam imam na lovu pravico nad življenjem in smrtjo,« ugovarja Badluk.

»To je že res,« se oglasi starešina, »vendar pa si izdajalec, ako se s tujcem vežeš zoper lastne brate!«

Zdaj je Badluk spoznal, da ga ne bo mogel rešiti in zelo se mu je zasmilil človek, ki bo moral zdaj zdaj umreti.

Sovražil je tujca, ga preganjal, a kljub vsemu je čutil do njega neko naklonjenost.

Zato je skušal odločitev zavleči.

»Ako se v teku ene ure ne pokaže nobena žival, bom storil po vaših željah.«

A ta ura je pretekla kakor so pretekle vse prejšnje, na srebrnih valovih pa niso ugledali nobene črne točke.

»Veliki lovec, ura je pretekla,« reče čarovnik in sovrážno pogleda misijonarja.

»Naj se torej izvrši pravica!« pravi Badluk, ker ga ni mogel več braniti.

Misijonar je vstal in rekel:

»Prijetelji, smešno je, kar mi očitajte. Oznanjam in častim Jezusa Kristusa, samo on je resnični in edini Bog! Zato vam v njegovem imenu povem: Nič mi ne morete, ako on ne dopusti. Tako je mogočen, da je samo hotel in že je bil ustvarjen svet, pa bo tudi znal braniti svojega duhovnika, če bo hotel!«

»To bomo šele videli,« se mu posmehuje čarovnik. »Fantje, ujemite ledeno klado!«

Eskimi so na to povelje komaj čakali. Brž so vrgli na vrv navezано harpuno (metalno kopje) v bližnjo ledeno klado in jo z vrvjo potegnili k sebi.

»Evo ti ladje!« se je čarovnik norčeval iz misijonarja. »Pa naj te tvoj bog reši, če more! Prijatelji, zdaj pa le! Štiri krepke roke so pograbile duhovnika.

On pa se ni prav nič branil, še več: sam je splezal na klado. Nato je prijel svoj križ, ga vzdignil visoko nad glavo, pogledal proti nebu in poln svetega zaupanja vzkliknil:

»Kristus, tebi se izročim!«

»Kristus, tebi se izročim . . .«

Spoštovanje in strah sta prevzemala Eskime, ko so gledali ledeno klado, ki jo je morje odnašalo kdo ve kam, in so zrlí v bakreni križ, blesteč v medlem soncu Baffinove zemlje.

7. Kit.

Ko je morski tok odnesel ledeno klado, da je izginila za obzorjem, so začeli Eskimi zopet molče veslati.

Vse je globoko pretresel nadčloveški pogum tega tujca, ki je bil po človeški sodbi izročén neizogibni smrti.

Badluk, ki je še vedno stal na svojem častnem mestu, se je naenkrat zganil. Zdramilo ga je nenavadno gibanje valov, kakor bi kaka podmornica rila na površje.

Še trenutek je počakal, tedaj pa sta švignila proti nebu dva curka vode. Zdaj ni bilo nobenega dvoma več: pred njimi je kit!

Pa tudi njegovi tovariši so že opazili veliko morsko žival. Čarovnik je vstal in zmagoslavno rekel:

»Vidite kita, prijatelji? Ali nisem imel prav, ko sem vam rekel, da je bil med nami zloben duh, ki nam je odganjal plen?«

Badluk pa je že pograbil veliko harpuno, da jo požene živali v telo; harpune pa se je držalo na stotine metrov vrvi.

Držal je harpuno z desnico ob rami in čakal, da jo zažene v kita, kakor hitro se zopet pojavi na površju, da se nadiha.

»Tamle, tamle!« so zavpili Eskimi vsi naenkrat.

A preden je veliki lovec mogel svoje orožje vreči, se je kit že spet potopil in se prikazal že kakih sto metrov proč.

Tedaj so ga začeli vneto zasledovati.

Veslači so hiteli na vse kriplje, a zdelo se je, da je kit nenavadno prebrisan.

Mahoma so uzrli rjavo gmoto, ki se je daleč proč zibala na valovih, se za trenutek skrila, pa se znova pojavila čisto na drugem koncu ter vodila čoln za nos, zdaj na sever zdaj na jug, pa spet na vzhod in zahod, a noben umiak ji nikoli ni bil dosti blizu.

Končno lovci niso nič več vedeli, kje se nahajajo. Veslači so se kar tresli od utrujenosti in Badluk si je brisal čelo, ki ga je rosil obilen znoj.

»Duh morja je danes zoper nas,« se je oglasil čarovnik.

»Ker smo nedolžnega človeka pognali v smrt,« ga zavrne Badluk.

Naenkrat se kit prikaže čisto zraven čolna. Z zmago-slavnim krikom zažene Badluk svoje orožje. Po nesreči pa ga ni zadel, harpuna se je potopila v globino, kit pa je šinil pod krhko ladjico, jo za hip dvignil v zrak, potem pa jo treščil v kipeče valove, da se je postavila navpično in ljudi stresla v vodo.

Badluk je čutil, kako mu voda sili v oči in ušesa, in vedel je, da je izgubljen.

Kot blisk so mu mimo spomina švignile zadnje žalostne ure, ki jih je pravkar preživel.

(Dalje.)

Pihec in Pohec

(Piše urednik.)

(Dalje.)

V prestolni dvorani ju je čakalo veselo presenečenje. Njegovo veličanstvo kralj morja je stal v sredini sobe v vsem svojem sijaju; okrog njega so rajale prijazne ribice — dvorne princeske. Pika in Poeka pa ves ta nežni

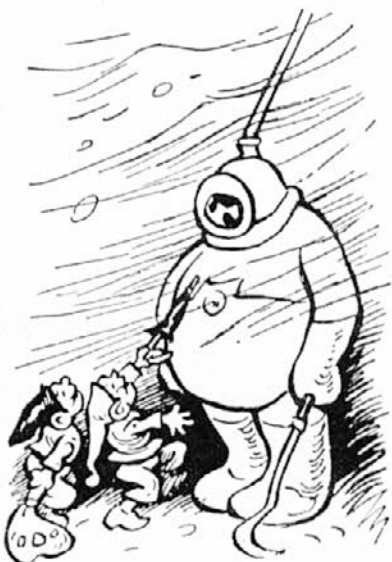

prizor ni posebno zanimal, njune bistre oči so zagledale nekaj vse bolj vabljivega. Prejasi kralj je držal v levi roki mošnjo, veliko, debelo mošnjo, na kateri se je blestela zlata številka 1000. Bratca sta pozabila na vse dvorne predpise, opustila sta vse globoke poklone in sladke nazive in sta pričela skakati kot ponorela pred visokim dostojanstvenikom. Kralj se je poredno muzal ter nagajal dečkoma s tem, da je dvigal in spuščal roko, v kateri je držal zaklad. Fantiča sta kričala, skakala in stezala roke nad vse željno po vrečici, ki jo jima je končno kralj spustil v željne ročice. Pikec in Pokec sta se vrgla na zaklad in ga vsa srečna pestovala in božala. — Medtem je udaril kralj s svojim žezlom po školiki, da je zazvonilo. Nekaj minut potem je pridirjal v dvorano okrogel in rejen morski prašiček, ki je bil mehko osedlan. Kralj sam je lastnoročno posadil oba bratca prijazni živalci na hrbet, jima segel v roke in dejal: »Le glejta, da mi ostaneta vedno dobra! Pošteno razdelita zaklad med mamico, siromake in poganke.«

Pikec in Pokec sta se komaj še mogla zahvaliti in obljubiti kralju večno zvestobo, ko je planil prašiček v največji dir. Dečkoma

je skoro sape zmanjkovalo, tako hitro je šlo proti cilju. Čez kake pol ure pa je prašiček naredil nenadoma »salto mortale«, prekopicnil se je čez glavo, pri čemer sta oba junaška jezdeca štrbunknila na tla. Ko sta se postavila na noge, ni bilo prašička nikjer, pred njima pa je stal trebušast potapljač. Pokec je natančneje pogledal skozi okno, ki je bilo na potapljačevi glavi, in spoznal za steklom obraz svojega dragega strica Matijca. Ves navdušen je dvignil dežnik in ž njim požgečkal debeluharja po okroglem trebuščku.

(Dalje.)

Pošta malega Jezusa

Iz Polhovega gradca.

Gosp. urednik! Prav lepo Vas povabim, da pridete in si ogledate šentjožefce in blagajevke. To so znamenite rože, ki rastejo pri Sv. Lovrencu. Blagajevke imajo v sebi tudi neko zdravilno moč, s katero je ozdravel tudi saksonski kralj Blagaj, katerega spomenik se nahaja še danes ob vznožju gore.

Petrovec Marija,

učenka IV. razr., Polhov gradec, vas Briše.

Odgovor: Kako sem bil ganjen, ko sem prebral Tvoje pismo. Na vsak način pridem k Vam, da si natrgam nekaj tistih čudovitih rož. Veš: jaz sem star, plešast, upognjen in suh kot trska. Če so tiste Tvoje rože pozdravile saksonskega kralja, bodo gotovo tudi name ugodno vplivale. Morda bom dobil zopet rožno nadahnjen okrogel obrazek in zlate kodrčke, pa povrh še lep okrogel trebušček. — V tem sladkem upanju Te pozdravlja Tvoj mladi urednik.

Cizelj Antonija iz župnije Dobova. — Krasen misijon ste imeli — zares. Iskreno vam čestitam. Prav žal mi je, ker zaradi pomanjkanja prostora ne morem priobčiti Tvojega pisma.

Mirko Bobnar, III. razr., Ajdovec. — Za tako prijazno pisemce se Ti iskreno zahvaljujem. Zares me zelo veseli, ker si mi tretjo nedeljo v mesecu popisal tako natanko. Ostani zvest lučkar in še »Jezusovih dni« se loti. Ne bo Ti žal.

Slavič Angela, Marič Marica, Ferš Antonija, Kajdič Marjeta, Zupanc Albina in Polak Ljudmila — vse učenke IV. razr. v Gornji Radgoni. — Lepo ste napisale o vašem rajnem sošolcu. Kar težko se mi je bilo odločiti, katero pismo naj priobčim. Po svoji stari navadi sem žrebal. Žreb me je rešil iz zadrege.

Dijak Frančiška, učenka IV. razr. na Koprivniku. — Hvala Ti, iskrena hvala! Tudi jaz Ti želim mnogo svetega veselja za Veliko noč. Rad bom molil za Tvojega dobrega g. župnika in zate. Tudi Ti se me včasih spomni pred tabernakljem!

Žolnir Marija, učenka VIII. razr. v Orli vasi. — Krasno ste se poslovili od svojega dobrega g. kateheta. Pa novega imate gotovo prav tako radi kot prejšnjega. Pozdrav Tebi in Tvoji prijateljici Korber Mariji!

Povhe Milica iz Rake je nabrala pri šolskih otrocih stanijol za misijone in ga poslala uredništvu »Luči«. Bog povrni!

Iz Gornje Radgone.

Neizprosna bela žena nam je letos pokosila že štiri cvetke Marijinega vrta.

Prva je izročila svojo čisto dušico Jezusu 3. januarja **Nežika Jaušovec**, učenka III. a razreda. Bila je vedno zvesta Mariji. Lučko je čitala nad vse rada.

Dne 9. svečana smo žalovali ob grobu **Pavle Škrobarjeve**, učenke VI. razreda iz Črešnjevce. Upali smo, da bo še ozdravela, pa je bila bolezen hujša. Malo pred smrtjo je še pobožno prejela sv. popotnico.

Dne 10. marca pa smo zgubili zelo pridnega učenca prvega razreda, ki sicer še ni bil vpisan v zapisnik Marijinega vrta, pa je v svojem srcu bil Marijin otrok, ker je vsak dan molil lepo molitvico: O Gospa moja... Njegova nenadna smrt je globoko pretresla vso župnijo.

Isti dan je umrl učenec VI. razreda **Janez Just** iz Hercegovščaka. V svoji težki bolezni je večkrat prejel Jezusa v svoje srce. Ob prezgodnjem grobu so mu součenci zapeli ginljivo žalostinko.

Bodimo pripravljeni, ker ne vemo ne dneva, ne ure...

Tabor Marijinih vrtecev v Crngrobu.

Kako težko smo pričakovali dneva, da bomo šli v Crngrob. Vsi v strahu smo spraševali, ali bo lepo vreme ali dež? Nazadnje pa je le prišel srečni dan, 17. avgust, ves lep in obetajoč polno sonca. Že zgodaj zjutraj smo se zbrali na sredi vasi in vsi nestrpno čakali, da se odpeljemo. Iz Poljanske župnije nas je bilo sedem voz, na vsakem vozu pa je bilo več kot 20 otrok, na nekaterih celo več kot 30. Vso pot iz Poljan do Crngroba smo veselo peli. V Crngrobu je bila sveta maša z lepim govorom in ljudskim petjem. Po sv. maši so bile lepe deklamacije in govor na-

šega g. župnika pred cerkvijo. Potem so nam pa g. župnik kupili štruklje, ki so bili tako sladki, da se mi še danes sline cede. Gospod kaplan so pa poskrbeli za sladko pijačo. Ko smo se najedli in napili, so nas g. kaplan še slikali. Pošiljam Vam tudi sliko, na kateri je zbrana vsa Marijina četa iz poljanske fare z g. župnikom v sredi.

Po slovesnih litanijah smo se podali na pot proti domu. Vsi smo imeli največjo željo v srcu, da bi nas Marija vedno in povsod varovala in spremljala kot naša najboljša mati.

Debeljak Marjanca,

učenka VI. razreda v Poljanah.

Materinski dan na Vrhniki.

Na praznik Marijinega Oznanjenja smo priredili otroci Marijinega vrtea materinsko proslavo. Prepevali smo in uprizorili igrico »šola v nebesih«. Nastopila sta v igrici tudi Bog Oče in sv. Peter, ki je imel velikansko knjigo, kamor je zapisoval pridne otroke, ki so umrli in prihajali v nebesa. Ko se je nabralo v nebesih že veliko otrok, je Bog

Oče postavil sv. Petra za učitelja. Pričela se je šola. Lahko si mislite, kakšen direndaj je bil v šoli; sv. Petru, ki je že star, je seveda kmalu zmanjkalo potrpljenja in je poslal šolskega slugo v lekarno, da mu ga prinese kar cel koš. Veliko je bilo razočaranje, ko mu ga je prinesel v majhnem papirčku in to za celih 150 dinarjev.

Na sliki vidite, koliko nas je bilo v šoli, zraven pa tudi Boga Očeta z dolgo častitljivo brado, sv. Petra, učitelja, angelčka in šolskega slugo. Vsi smo lepo igrali in naše mamice so bile vesele tega dneva. Saj so tako potrebne oddiha.

Veliko truda sta imela z nami preč. g. Kraljič in preč. g. Studen. Daj, dobra nebeška Mati, našim zemskim mamicam dolgo življenje in pomagaj, da se nekoč snidemo z njimi pri Tebi v raju!

Ela Suhadolnik,
učenka VI. razreda na Vrhniki.

Naši rajni prijateljčki

† Rudolf Gliha iz Velikega Gabra je umrl dne 22. januarja t. l. zaradi opeklin. Ni bil še prav tri leta star, pa je bil zelo razumen in ljubezniv otrok. Gorko je že ljubil tudi Jezuščka, kako pristrčno je poljubljal njegove sličice, zraven pa čebljal, kako je Bogec lep. Bil je pa po svoje že tudi vnet častilec Marijin. Večkrat je prosil, posebno mamo, naj pojo: Lepa si, lepa si, loža Malija. Gotovo sedaj v nebesih nadaljuje sam. Kako smo vsi žalovali, posebno zaradi nesreče, ki nam ga je na tako krut in strašen način iztrgala iz naše srede.

Ana Gliha,
učenka IV. razr. osnovne šole v Velikem Gabru.

† **Marija Mohar**, učenka IV. b razr. v Loškem potoku, je 25. februarja pohitela v nebo. — Vse, kar more človek na zemlji najlepšega in najboljšega iz nebes prejeti, je tudi naša rajna prijateljica in sestra prejela od ljubelega Boga, a hudega še ni okusilo njeno dobro srce in grdega še ni gledalo njeno čisto oko, ker Bog jo je zgodaj k sebi v nebesa poklical. Doživela je srečo prvega sv. obhajila, ki je do zadnjega življenjskega diha neskalsena ostala. Jezusa je namreč vedno ljubila in ga na svoji smrtni postelji sredi noči k sebi poklicala, in Jezus je prišel; prejela je po škofovih rokah blaženo tolažbo, sveti mir in potrpežljivo moč Svetega Duha — zato je tako krotko in tiho prenašala bolečine v zadnjih dneh pred smrtjo; slednjič pa ji je tudi ljuba Mati Marija naklonila srečo nedolžnih otrok — sprejela jo je pod prapor svojega vrtca.

Toliko dobrega je torej ljubi Bog naši mali Mariji podelil, a hotel je tudi njeno mlado življenje pred hudim obvarovati; v petek, dne 18. februarja, se je molče poslovila od nas součenk, naslednji petek pa smo se mé — njene sošolke — in vsi šolski otroci poslovili od nje. — Počivaj v Bogu, draga sestra Marija!

Učenke IV. b razreda v Loškem potoku.

† **Slavko Žalik**. Zapustil nas je ljubi bratec Slavek 19. februarja 1958. Do petega leta je bil zdrav in močan. Toda prehladil si je hrbtenico. Iskal je sicer pomoči pri zdravniku v Zagrebu, a bilo je zaman. Osemnajst mesecev je bilo njegovo telo v mavcu. Ubogi Slavek je trpel zelo vdano, s smehljajem na ustnih je prenašal strašne bolečine. K Mariji Bistriški je bil hodil vsako leto in se ji priporočal. Marija mu je izprosila srečno smrt. Svoje prvo sv. obhajilo je prejel na bolniški postelji. Zelo je ljubil »Luč«. Dva dni pred smrtjo me je komaj čakal, da sem prišla iz šole in me je prosil: »Ljuba sestra, prečitaj mi zadnjo Luč.« — Dragi Slavek, priljubljen si bil pri vseh, zato smo ti v obilnem številu izkazali čast na zadnji poti. Počivaj v miru!

Žalik Anica, Velika Polana.

† **Janko Just**, učenec IV. razreda iz Hercegovščaka v Gornji Radgoni, je izročil svojo dušo ljubemu Jezusu 10. marca 1958. Z veseljem je pričakoval pomladi, a ni je dočakal. V bolezni je bil večkrat previden s svetimi zakramenti. V šoli je bil dober do svojih součencev, spoštoval je gosp. kateheta in gospodično učiteljico. Razžalostila nas je njegova prerana smrt. Pogreb so vodili gospod katehet Uranjek Martin in ob odprtem grobu imeli lep govor. Njegovi součenci in me součenke smo mu zapeli žalostinko »Pomladi vse se veseli«.

Gerlec Ana,
učenka IV. a razreda v Gornji Radgoni.

Uganke

Rešitev ugank (Luč št. 8).

Rešitev skrivalnice: Imena so

TOMO, BOJAN, JANEZ, LENA, KRSTO, OLGA, ANA, JAKA, EMA, MARIJA, UROŠ, ŠTEFAN, MINKA, ADAM.

Imena se skrivajo v tehle besedah:

izrazito. **Moli** = Tomo — **bo. Janez** = Bojan in Janez

Imel. **Ena** = Lena — **Krsto** = Krsto

Bolgarija = Olga — država. **Naš** = Ana

čuvaj. **A kako** = Jaka — obleke. **Marija** = Ema in Marija pomočnica! **Da mi-** = Adam — uro. **štefan** = Uroš in Štefan spomin. **Kaj?** = Minka

Rešitev malega oglasa: Mož, ki ima hišo naprodaj, je **IVO ROT**.

Pri tej uganki je treba paziti na številke. Pri prvi besedi se vzame 2. črko, to je **I**. Pri drugi besedi 3., ta je **V**, itd.

Rešitev posetnic: 1. **KNJIGOVEZ**
2. **OBCINSKI SVETNIK**

Vse uganke v št. 8 so pravilno rešili: Kovač Janko, Kogej Janez, Kresal Anton, Cankar Franc, Mravljak Ivan, Šubić Peter, Pucelj Stanček, Platnar Anton, Rupnik Janez.

Uganko v št. 6 so pravilno rešili še naslednji: Kovačič Ladko, Kostnik Karol, Ratnik Vera, Serec Marija, Urbas Pepca, Dorica Šumnik, Horvat Marija, Hobič Franc, Novak Ivanka, Beles Jožef, Peršak Franc, Sovec Angela, Golnar Slavko, Kraševac Alojz, Mikl Jožef, Muhič Roman, Zadravec Jožefa, Kocmut Marija, Rantaša Mira, Krajnc Jožef, Prelog Roman, Mernik Roman, Kosi Dragica, Sovec Angela, Kšela Frančiška, Kump Marija, Klemenčič Klara, Lasbaher Cecilija, Zajdela Terezija, Janžekovič Marija, Horvat Ela, Kupljen Terezika, Holcman Marija.

**Ta mesec darujte »Jezusove
dneve« za prvoobhajance, da bi
Jezusa prejeli dobro pripravljene
in pobožno v svoja čista srca.**

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani
(Karel Čeč). Stane za vse leto din 5.—. Urednik: Gen. lektor
P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4
Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.